

ASHLEY ELSTON

Zmaga prva laž

Prevod: Katja Bizjak

Za Millerja, Rossa in Archerja.

1. poglavje

Začne se z malenkostmi: z dodatno zobno ščetko v steklenem kozarcu ob umivalniku, z nekaj kosi oblačil v najmanjšem predalu, s kablom za polnjenje telefona na vsaki strani postelje. Nato se malenkosti počasi namnožijo in kmalu se v kopalniški omarici za svoj prostor potegujejo britvice, ustna vodica in kontracepcijske tabletko, večerno vprašanje pa se ne glasi več »A prideš k meni?«, temveč »Kaj bova danes kuhala?«

In tudi nocojšnji korak je postal neizogiben, naj sem se ga še tako bala.

Čeprav šele danes spoznavam družčino, zbrano za jedilno mizo, osebe, ki jih Ryan pozna vse od otroštva, ni nikomur ušlo, da sem postala stalnica v njegovem življenju. Vselej so drobni detajli tisti, ki jih ženska vnese v moško domovanje, na primer barvno ujemajoče se blazine na kavču ali bežen vonj po jasmínu, ki veje iz razpršilnika na knjižni polici, in vse to vedno opazi vsaka ženska, takoj ko stopi skozi vhodna vrata.

Čez s svečami osvetljeno mizo priplava glas in se spretno izogne cvetličnemu aranžmaju na sredi, za katerega so mi zagotovili, da deluje »nežno, a samozavestno«, in obvisi pred menoj v zraku. »Evie, kako nenavadno ime.«

Obrnem se k Beth, tuhtajoč, ali bi sploh odgovorila na njeno vprašanje, ki to ni.

»Okrajšava za Evelyn. Po babici sem ga dobila.«

Ženske se skrivoma spogledajo in brez besed sporazumejo. Sleherni odgovor iz mojih ust budno pretehtajo in ga evidentirajo za nadaljnjo razpravo.

»Oh, kako krasno!« zacvili Allison. »Jaz sem tudi dobila ime po svoji babici. Od kod si že rekla, da si?«

Tega jim še nisem razkrila, kar dobro vedo. Kot ptice roparice bodo neumorno kljuvale vso noč, dokler ne bodo iz mene izbezale vseh zelenih odgovorov.

»Iz majhnega mesteca v Alabami,« odvrnem.

Še preden bi me uspele zaslišati, iz katerega majhnega mesteca natanko, Ryan zamenja temo. »Allison, prejšnji teden sem v trgovini videl tvojo babico. Kako se kaj drži?«

S tem mi zagotovi nekaj dragocenih trenutkov olajšanja, medtem ko mu Allison razlaga, kako shaja babica, odkar je dedek umrl. Ne bo dolgo, pa bom spet na tapeti.

Gostov mi ni treba kaj dosti spoznavati, saj kmalu izvem vse o njih. Tiste vrste ljudje so, ki so skupaj hodili že v vrtec in se vse do konca srednje šole zadrževali v isti družbi. Potem so se v skupinicah po dva ali trije odpravili na tistih nekaj fakultet, kamor so se lahko vsak dan vozili od doma. Vsi so se pridružili sestrstvom in bratovščinam, tam spoznali druge skupinice dveh ali treh posameznikov s podobnim ozadjem ter se naposled vrnili v to majhno mesto v Louisiani, nazaj v svoj zaprti krog starih znancev. Grške črke, ki so predstavljale sestrstva in bratovščine, so zamenjali za članstva v raznih dobrodelnih društvih, ob večerih so se družili za jedilno mizo, ob sobotah popoldne pa na golfu, kadar se seveda ni križal z ragbijskimi tekmami jugovzhodne konferenčne lige.

Ne obsojam jih, da so takšni; pravzaprav jim zavidam. Zavidam jim lahkotnost, ki jih preveva na tovrstnih srečanjih, saj natanko vedo, kaj pričakovati in kaj se pričakuje od njih. Zavidam jim blagoslov, ki spremlja zavedanje, da so jih vsi someščani videli tako v najslabših kot v najboljših trenutkih in jih še vedno sprejemajo.

»Kako sta se pa spoznala?« vpraša Sara in pozornost spet preusmeri name.

Dokaj nedolžno vprašanje, ki me kljub temu vznemiri.

Nasmešek na Ryanovem obrazu mi da vedeti, da mu je jasno, kako se počutim ob takem vprašanju, zato že namerava prevzeti pobudo in odgovoriti namesto mene, a ga zavrnem.

Z enim od prtičkov iz bele tkanine, ki sem jih kupila posebej za ta dogodek, si nežno otrem usta in povem: »Pomagal mi je zamenjati počeno gumo.«

Ryan bi jim razodel več, kot si zaslužijo, zato ga raje ustavim. Ne omenim, da se je zgodilo na obrobju mesta, kjer sem na postajališču za tovornjake delala v majhni restavraciji in skrbela, da kozarci nikdar niso bili prazni. Niti ne omenim, da sem za razliko od njih, univerzitetnih diplomirancev, sama zaključila le srednjo šolo.

Takšna informacija bi jih nemudoma nekoliko odvrnila od mene, četudi nenamerno. Verjetno se tega sploh ne bi zavedali.

Ryanu sem povedala, da se bojim, da me bodo obsojali, ko bodo enkrat izvedli, da je moja življenjska zgodba povsem drugačna od njihovih. Zagotovil mi je, da mu ni mar, kaj si mislijo, a mu vendarle je. Dejstvo, da se je vdal in jih vse skupaj povabil na večerjo, nato pa mi ves teden pomagal, da bi bile jedi *take, kot morajo biti*, mi razkriva veliko več kot njegovo nočno prišepetavanje, da mu je zelo všeč, ker sem drugačna, drugačna od vseh punc, s katerimi je odraščal.

Allison se obrne k njemu in pripomni: »Si pa res priročen dečko.«

Motrim ga. Najino celotno srečanje sem strnila v en sam stavek in zaenkrat je videti, da jo bom zlahka odnesla.

Opazuje me z drobnim nasmeškom na obrazu, ki mi daje vedeti, da je – vsaj za zdaj – to moj šov, v katerem je pripravljen sodelovati.

Allisonin mož Cole pristavi: »Ne bi me čudilo, če bi ti prerezal gumo samo zato, da bi ti jo lahko potem pomagal popraviti.«

Omizje plane v krohoto, Cole pa se drži za bočni del reber, kar vzbuja sum, da ga je žena pošteno sunila med rebra. Ryan zmajuje z glavo in me še naprej gleda.

Tudi sama se smejim, seveda ne preglasno niti predolgo, le toliko, da pokažem, kako tudi mene zabava misel na to, da bi bil Ryan pripravljen poseči po tako skrajnem dejanju, da bi me spoznal.

Zabava me misel na to, da bi sploh *kdor koli* nekoga opazoval dovolj dolgo, da bi vedel, da opazovani sleherni četrtek zvečer po celodnevem delu v pisarni, ki se nahaja v vzhodnem delu Teksasa, zavije natanko na to postajališče za tovornjake in natoči gorivo. Da bi opazovalec vedel, da se opazovani raje ustavi pri črpalkah na zahodni strani stavbe in da mu pogled skoraj vedno malce predolgo obstane na sleherni ženski, ki mu prekriža pot, zlasti če je oblečena v kratko krilce. In da bi opazovalec zapazil celo podrobnosti, kot so bejzbovska čepica louisianske univerzitetne ekipe LSU na zadnjih sedežih ali kratka majica bratovščine, ki opazovanemu kuka izpod bele srajce, ali morebiti nalepka podeželskega kluba v spodnjem levem vogalu vetrobranskega stekla, da bi si tako zagotovil zadostno količino tematik, o katerih bi z opazovanim lahko poklepetal. Da bi nekdo *ravno prav* zapičil žebelj v ventil in poslušal, kako zrak počasi uhaja iz pnevmatike.

Ja, človeka res lahko prav prijetno zabava misel na to, kaj vse bi bil nekdo pripravljen storiti, da nekoga spozna.

* * *

»Tole mi je uspelo za čisto desetko,« se pohvalim in namočim zadnji krožnik v korito, polno milnice. Ryan mi stopi za hrbet in mi z rokami začne drseti okoli bokov, dokler me ne stisne v objem. Brado nasloni na mojo ramo in ustnice pritise natanko na tisto mesto na mojem vratu, za katerega ve, da mi je najbolj všeč.

»Navdušeni so nad tabo,« šepne.

Navdušeni ravno ne. Če že, so si potešili prvi val radovednosti. Zlahka si predstavljam, da je, še preden je prvi avtomobil zapeljal z najinega dvorišča, prav vsaka ženska na sopotnikovem sedežu začela preklapljati med skupinskim klepetom, v katerem so skritizirale sleherni vidik nocojšnjega večera, in iskalniki vseh mogočih družbenih medijev, kjer so me skušale izslediti, da bi izbrskale, kdo natanko sem in iz katerega mesta v Alabami prihajam.

»Ravnokar mi je pisal Ray. Sara bi rada dobila tvojo telefonsko številko, da te prihodnji teden povabi na kosilo.«

Tole je bilo hitreje, kot sem pričakovala. Očitno se drugi val radovednosti že kobali proti meni, podkrepljen z ugotovitvijo, da so vsa iskanja obrodila le minimalno količino informacij, zato ženske zdaj hlepijo po še.

»Poslal sem mu jo. Upam, da je v redu,« pove.

Zasukam se proti njemu in mu z rokama odpotujem po prsih navzgor, dokler z dlanmi ne objamem njegovega obraza. »Seveda je. Saj so tvoji prijatelji. In upam, da bodo postali tudi moji.«

Zgodilo se bo torej kosilo, na katerem mi bodo postregle z neposrednejšimi vprašanji, saj Ryana ne bo tam, da bi jih omilil.

Stopim na prste in ga povlečem bliže, da so najine ustnice oddaljene le nekaj centimetrov. Oba naravnost obožujeva ta trenutek, to pričakovanje, spojitve najinih dahov, ko so moje rjave oči zazrte v njegove modre. Blizu sva si, a ne dovolj. Dlani mu zdrsnejo pod rob moje majice in se mi s prsti zarijejo v mehko kožo pasu, jaz pa mu medtem zdrsnem na zatilje in mu zakopljem prste v temne lase. Njegovi lasje so daljši kot takrat, ko sva se spoznala, ko sem ga prvič začela opazovati. Povedala sem mu, da so mi takšni bolj všeč. Všeč mi je, ker se lahko nečesa oprimem, zato se je nehal striči. Takoj mi je bilo jasno, da so bili njegovi prijatelji presenečeni nad novo

pričesko, in tudi sama sem se na podlagi raziskovanja objav na družbenih omrežjih prepričala, da mu lasje nikoli prej niso segali niti do ovratnika. Ozirali so se k meni, da sem v njihovih očeh videla vprašanje: *Zakaj se je Ryan spremenil? Menda ja ne zaradi tega dekleta?*

Z rokama odpotuje nižje, me stisne za stegna pod kratkim krilcem in me dvigne kvišku, da mu lahko noge ovijem okoli pasu.

»Boš ostala?« šepne, čeprav sva edina v hiši. Vsak večer isto vprašanje.

»Bom,« mu šepnem v odgovor. Vsak večer isti odgovor.

Z usti še malce obstane tik nad mojimi in ohranja najmanjšo možno razdaljo med nama. Njegovega obraza ne vidim več razločno. Kljub mučnemu zadrževanju počakam, da je on tisti, ki dokončno zmanjša razdaljo.

»Nočem te več spraševati. Rad bi vedel, da boš tukaj vsak večer, ker je to tudi tvoj dom. Kaj praviš? Bi si ustvarila dom tu?«

Prste mu zakopljem globlje v lase in ga z nogami še bolj stisnem. »Sem že mislila, da me ne boš nikoli vprašal.«

Na ustnicah začutim njegov nasmešek, že me poljublja in nosi skozi kuhinjo, nato pa po hodniku naprej do spalnice.

Najine spalnice.

2. poglavje

Ryan je bil, vse odkar me je pred petimi dnevi vprašal, ali bi se preselila k njemu, precej neučakan, kdaj se bo to končno zgodilo. Ko sem se zjutraj po večerji z najinimi gosti prebudila, je po telefonu že govoril z nekim selitvenim servisom in se dogovarjal za rezervacijo termina ta isti dan, ker jim je nekdo tik pred zdajci odpovedal.

Prepričala sem ga, naj vendarle malce počaka, četudi zgolj za kak teden, in se prepriča, ali si to resnično želi in ni zgolj muha, ki ga je spreletela po večerji, na kateri smo se gostili z dragim vinom in perfektno pripravljeno govejo pečenko. Pristavila sem še, da s klicem prehitava tudi zato, ker nisem še ničesar spakirala.

»Saj bi mi povedala, če se ne bi hotela preseliti k meni, kajne?« Stoji pred kopalniškim ogledalom in si zavezuje temno modro in sivo črtasto kravato, trudeč se dajati vtis, da me ne sprašuje nič posebnega. Kuja se. Takšno užaljenost, ki ga prime vselej, kadar ni po njegovem, sem že doživela.

Skočim na polico iz belega marmorja in se pridrsam tik predenj. Ozre se čez mojo ramo v ogledalo, pretvarjajoč se, da si še vedno vestno zavezuje kravato. To jutro je malce otročji.

Njegov obraz sem si že zapomnila, a ga še vedno ob vsaki priliki analiziram, oprezujoč za morebitnimi izrazi, ki sem jih dotlej spregledala. Privlačen je na čisto klasičen način. Ima goste temne lase, ki se, kadar so nekoliko daljši, kot zdaj, pri konicah radi kodrajo, in vpadljive modre oči. Čeprav se je pravkar obril, vem, da je njegova čeljust malce temnejša, mene pa bo spreletela kurja polt, ko me bo podrgnil po vratu.

Umaknem mu roke in mu do konca zavežem kravato. »Seveda se hočem preseliti sem. Od kod pa zdaj to?«

Ryan si popravi kravato, čeprav je že zdaj brezhibno poravnana, a pač mora nekaj storiti. To jutro se me sploh še ni dotaknil, komajda pogledal me je. Res, pravi otrok.

Ker mi ne odgovori, pristavim: »Si si mogoče *ti* premislil, da bi se preselila k tebi? Vem, da se ti zdi, da se izogibam pakiranju, a sem si ves današnji dan vzela prosto za to opravilo, poleg tega pa iz prodajalne robe iz druge roke pridejo po vse stvari, ki jih ne potrebujem več. Lahko jih pokličem in odpovem ...«

Njegove oči končno pristanejo na meni. »Rad bi, da prideš sem. Nisem vedel, da si imela danes take načrte. Ampak ravno danes ti ne morem pomagati. Neznansko veliko dela imam.«

Četrtek je, kar pomeni, da bo ves dan v svoji osemdeset kilometrov oddaljeni pisarni v vzhodnem Teksasu. Tako kot vsak četrtek.

»Saj vem, da čas res ni posrečen. Ampak sem samo danes lahko dobila dopust in samo danes popoldne imajo v podjetju za prodajo robe iz druge roke čas, da pošljejo tovornjak. Saj nimam veliko stvari, tako da mi ne bo vzelo veliko časa, tudi če sem sama.«

Z rokami me stisne za boke in se skloni naprej, da bi me poljubil na usta. O kujanju ni več ne duha ne sluha. Stopala mu zataknem zadaj za noge in ga povlečem bliže.

»Mogoče bi lahko vzela bolniško. Saj sem navsezadnje šef; skrajni čas je, da malo zlorabim svoj položaj moči,« se zasmеji.

Med poljubi se zahihitam. »Raje ga prihrani za kaj boljše-ga od pakiranja. Saj pravzaprav ne bom imela veliko dela, ker bom večino podarila.« Pogled usmerim skozi vrata v spalnico. »Moje stvari niso tako lepe kot tvoje, zato jih nima smisla obdržati.«

Z dlanmi mi objame obraz. »Saj sem ti že rekel, da bova tu naredila prostor za vse, kar bi rada prinesla. Ničesar ti ni treba zavreči.«

Ugriznem se v spodnjo ustnico in mu zagotovim: »Grem stavit, da si ne želiš videti mojega grdega rabljenega kavča sredi svoje dnevne sobe.«

»Kako pa naj sploh vem, da nočem videti tvojega grdega rabljenega kavča v svoji dnevni? Saj mi ga nikoli ne dovoliš videti.« Odvrženi mini, ki bi skazila nadaljnji pogovor, se raje ognem tako, da pogledam proč, a me s prsti prime za brado in obraz spet zasuka, da se gledava v oči. »Nikar naj te ne bo sram.«

»Pa me je vseeno,« odvrnem, ne da bi umaknila pogled. Nato se nagnem k njemu in ga hitro poljubim, da bi preprečila novo kujanje. »Videl ga boš v soboto, ko pride selitveni servis. Včeraj sem ga naročila. V nedeljo pa bova tukaj iskala prostor za vse moje stvari. Bolniško si prihrani za ponedeljek. Takrat bova tako izčrpana, da nama bo prav prišlo, če bova ves dan lahko preživela v pižamah. Ali brez pižam.«

Svoje čelo prisloni k mojemu in se nalezljivo nasmehne. »Zmenjeno.« Podari mi še zadnji poljubček, nato pa se umakne in odkoraka iz kopalnice.

Čez dvajset minut se Ryanov tahoe že odpelje z dvorišča, jaz pa mu sledim v svojem desetletnem terencu 4Runner. Lake Forbing je srednje veliko mesto v severni Louisiani, znano po rodovitnih kmetijskih zemljiščih in nahajališčih zemeljskega plina. V teh krajih je precej denarja, česar na prvi pogled ni opaziti. V petnajstih minutah prispem do stanovanjskega kompleksa *Lake View Apartments*, ki kljub svojemu imenu ne ponuja nikakršnega pogleda na jezero, po katerem je dobilo ime.

Zapeljem na prazno parkirno mesto, dodeljeno stanovanju 203, zraven pa v prostem teku že stoji tovornjak za robo iz druge roke.

»Si pa zgoden, Pat,« ogovorim voznika, ko oba izstopiva iz vozil.

Prikima mi. »Prva vožnja mi ni vzela toliko časa, kot sem pričakoval. V katerem stanovanju si?«

Sledi mi po stopnicah navzgor, njegov pomočnik medtem odpre velikanska vrata tovornjaka. Ustavim se pred vrati svojega stanovanja in izvlečem ključe iz torbice. »V temle.«

Znova prikima in se odpravi navzdol. Kar nekaj poskusov je potrebnih, da se ključavnica končno vda; ker jo tako poredkoma uporabljam, je postala trmoglava. Ravno obračam okroglo vratno kljuko, ko zaslišim ropotanje kovinskega transportnega vozička, ki poskakuje po stopnicah navzgor.

Pridržim vrata, Pat in pomočnik pa stežka spravita transportni voziček skozi ozki vratni okvir.

»Kam naj ti jih odložim?« me vpraša.

Ozrem se po praznem stanovanju in odvrnem: »Kar na sredo sobe jih postavi.«

Ozrem se po prvem kupu škatel, polnih predmetov, ki sem jih zadnje štiri dni pridno izbirala. Predmetov, ki jih je Pat zame hranil v svojem tovornjaku, dokler mu nisem sporočila, naj jih pripelje sem. Predmetov, ki jih bom v soboto preselila k Ryanu. In za katere bom trdila, da so v moji lasti že leta, ne pa nekaj dni.

Možakarja morata dvakrat po stopnicah, da pripeljeta vse škatle. Iz zadnjega žepa izvlečem pet dvajsetakov in jih predam Patu. Takšne storitve podjetje, ki se ukvarja z rabljeno robo, sicer ne ponuja, a za nekaj gotovine več kot rade volje priskoči na pomoč.

Možakarja sta skoraj že na zunanjem hodniku, ko vprašam: »Aja, sta prinesla tudi dodatne škatle?«

Pat skomigne in se ozre k pomočniku, ki pove: »Ja, v zadnjem delu tovornjaka so. Naj ti jih prinesem?«

Tudi če se kateremu od njiju zdi nenavadno, tega ne pokažeta. »Ne. Lahko jih pustita na pločniku ob mojem avtomobilu.«

Pospremim ju ven. Medtem ko raztovarjata kup sploščenega kartona, se odpravim k avtomobilu in iz prtljažnika vzamem majhno črno torbo. Zopet se jima zahvalim in že se povzpnete v tovornjak. Poskrbeti moram le še za nekaj reči.

Tloris stanovanja je preprost. Prednja vrata se odpirajo v manjšo dnevno sobo s kuhinjo ob zadnji steni. Ozki hodnik vodi do kopalnice in spalnice. Bež preproga se ujema z bež linolejem, ki se prav tako ujema z bež stenami.

V kuhinjskem delu odpnem črno torbo in iz nje potegnem štiri menije bližnje restavracije in tri fotografije mene in Ryana, ki sem jih natisnila na avtomatu v bližnji drogeriji, poleg tega pa še sedem magnetov, s katerimi fotografije pritrdim na hladilnik. Posežem po kečapu in gorčici ter polovico vsake stekleničke izpraznim v kuhinjsko korito, nato pa oboje pospravim na polico v vratih hladilnika. S črno torbo za petami se namenim v kopalnico, izvlečem šampon in balzam za lase ter spet polovico vsake tube iztisnem v odtok, kot sem storila že v kuhinji, nakar oboje odložim na rob kadi. Odprem še kos generičnega mila, ga odložim v umivalnik, odprem vodo in ga nekaj minut obračam, dokler odtisnjeni logotip ni več viden in so tudi robovi zmehčani, nato pa ga postavim na majhno poličko, vgrajeno v steno kabine s prho. Nazadnje pride na vrsto zobna pasta. Stiskati jo začnem na koncu in pustim packo ali dve na robu umivalnika, tako kot pri Ryanu, čeprav dobro vem, da bo negodoval. Paste ne zaprem, le odložim jo na poličko ob pipi.

Zadnja postaja je spalnica. Iz torbe izvlečem še zadnje, kup žičnatih in plastičnih obešalnikov, ki jih razporedim po praznem kovinskem drogu. Spet v mali dnevni sobi vsenaokrog razprostrem škatle z lično zloženega kupa, da je videti razmetano. Izberem dve škatli, eno s knjigami in drugo z zbirko starih stekleničk parfumov, ter ju odprem. S škatlo s knjigami gre zlahka, le kako minutko potrebujem, da obnjo

zložim nekaj kupčkov knjig, kot da jih še nisem imela časa spakirati.

S parfumi se zamudim nekoliko dlje. Škatlo prestavim k majhnemu kuhinjskemu pultu, odvijem štiri zgornje stekleničke in jih razpostavim po plastični površini. Svetloba, ki pripotuje skozi okno, jih osvetli ravno pod pravnjnim kotom, da ozko, barvito steklo deluje kot prizma, ki po mračni sobi meče modre, vijoličaste, rožnate in zelene žarke.

Od vseh nakupov, ki sem jih morala ta teden opraviti, je bilo najtežje, a obenem presenetljivo najzabavneje najti prav stekleničke s parfumi. Da sem se podala na lov za parfumi, je bilo bolj kot ne srečno naključje, potem ko sem slučajno naletela na objavo na Facebooku, v kateri je bil označen Ryan, in sprevidela, da je to tisto, kar moram začeti »zbirati«. Materi je namreč za lanski rojstni dan podaril parfum. Okrogla jedkana steklenička v slogu art décoja, obdana s srebrnim ovojem in okrašena z majcenimi odsevnimi kvadratki, je spominjala na nekaj, kar bi nedvomno Jay Gatsby podaril Daisy. Bila je prečudovita in materi je bila, sodeč po nasmešku, izjemno všeč.

Če bi bila jaz tiste sorte dekle, ki je nagnjeno k zbirateljstvu, bi vsekakor zbiralala stekleničke parfumov.

Še zadnjič se ozrem po sobi. Vse je videti natanko tako, kot želim. Kot da sem že spakirala, le še nekaj malenkosti me čaka tu in tam, nekaj poljubne lastnine, ki jo moram še pospraviti.

»Tok, tok,« se zasliši glas na drugi strani vrat, zato se obrnem. Prišla je ženska, ki dela v pisarni stanovanjskega kompleksa in pri kateri sem v ponedeljek popoldne najela stanovanje.

Vstopi v prostor in se razgleda po neredu po tleh. »Me je že skrbelo, ker vse od ponedeljka ni bilo nikogar blizu.«

Roke vtaknem v prednje žepe in se naslonim na steno ob kuhinjskem pultu, ob tem pa prekrižam noge pri gležnjih. Moji gibi so počasni, a premišljeni. Skrbi me, ker me je prišla

preverit, saj se zna pripetiti, da bo enako storila tudi v soboto, ko mi bo Ryan prišel pomagat pri selitvi. Ta kompleks sem izbrala, ker se sosedje ne trudijo spoznavati drug drugega, v najemnino pa so vključeni vsi stroški, saj lahko posamezno stanovanje najameš tudi za teden dni. Natanko toliko, kolikor sem potrebovala.

Očitno sem njeno zanimanje vzbudila s tem, ko sem najela eno od neopremljenih enot. Kadar se nekdo potruzi s preseljevanjem pohištva v novo stanovanje, zagotovo načrtuje ostati dlje kot sedem dni, jaz pa nisem hotela, da bi Ryan mislil, da je moje življenje tako neustaljeno, da nimam niti kavča, zato opremljeno stanovanje zame ni prišlo v poštev. Poteka četrti dan najema, jaz pa nimam nobenega konkretnega dokaza o tem, da tu prebivam, razen osmero škatel, strateško razpostavljenih po prostoru.

Z roko potuje po pokrovu najbližje škatle in si ogleduje stekleničke parfumov na pultu. Poznam to sorto žensk. Z debelo plastjo ličil in oprijetimi oblačili je pred dawnimi časi zagotovo veljala za lepotico, a se ni preveč zlahotno postarala. Pozorno motri vse, kar se dogaja okoli nje. Ljudje ponavadi najemajo takšna stanovanja za nezakonite namene, ona pa vlada nad vsemi in je neprenehoma na preži za čemer koli, kar bi lahko obrnila sebi v prid. Čez celotno parkirišče je prišla naravnost v moje stanovanje, ker ve, da se pri meni nekaj kuha, a nikakor ne more ugotoviti, kako bi to uporabila proti meni.

»Samo prepričati sem se hotela, da ste se lepo namestili,« pove.

»Sem,« ji odgovorim in z očmi oplazim priponko z imenom, pripeto na bluzi z globokim dekoltejem. »Shawna, vaša skrb je odveč. In tudi nezaželena.«

Hrbet se ji napne. Moj odrezavi ton je v popolnem neskladju z mojo sproščeno držo. V stanovanje je vkorakala,

misleč, da ona vleče niti v tej situaciji in nekaj malenkosti je celo dojela, a sem jo presenetila.

»Lahko še vedno pričakujem, da boste stanovanje izpraznili do petih popoldne v nedeljo in vrnili ključ?« vpraša.

»V kolikor lahko jaz pričakujem, da ne bom več deležna nepričakovanih obiskov,« ji odvrnem, nagnem glavo proti vratom in ji namenim droben nasmešek.

Jezik v ustih usloči proti nebu in tleskne z njim, nato pa se zasuka in odide. Vse sile moram napeti, da ne skočim zaklenit vrat za njo. Tukaj sem skoraj končala, še vedno pa me čaka precej dela, preden Ryan ob pol šestih popoldne prečka mejo z zvezno državo Louisiana.

3. poglavje

Ryanov dedek je preminil pred tremi leti, le leto dni za svojo ženo, in Ryanu zapustil svoj dom, z vsem pohištvom, posodo v omarah in slikami na stenah vred. In za povrh seveda še zajeten kupček denarja.

Kot mi je povedal Ryan, je šel nekega dne na obisk k dedku, da bi videl, kako mu gre, a ga je našel mrtvega in sklepal, da je umrl spokojno v spancu, in tako se je že teden dni pozneje lahko vselil. Edina lastnina, ki jo je prinesel v novi dom, so bila njegova oblačila, toaletni pribor in nova vzmetnica za posteljo. Verjetno bi bil res pripravljen narediti prostor za moj grdi rabljeni kavč. Če bi ga imela.

Ulica, v kateri živi, je obdana z velikimi hrasti, ki s krošnjami mečejo senco na sleherni kvadratni centimeter pločnikov. Sosedje so starejši, preskrbljeni in uveljavljeni. Z največjim veseljem jih poslušam, ko mi pripovedujejo, kako so spremljali odraščanje tega »ljubkega fantiča«, vse odkar je bil v plenicah. Ryanova hiša je ena tistih, v katerih živiš, ko ti je končno uspelo. Ko si naredil kopicu otrok in ko pritisk zaradi plačevanja računov ni več tako močan, da bi te utegnil zadušiti.

A za Ryana je prevelika. Razprostira se v dveh nadstropjih, ima prostrano prednjo verando in velik vrt zadaj, belo fasado krasijo temno zelena polkna, pred hišo pa so lično urejene cvetlične gredice in opečnata potka, ki vodi do vhodnih vrat. Lep čas bi trajalo, če bi se hotel sprehoditi skozi in si ogledati vsako sobo; celo tako velika je, da prišleka, ki bi stal pred vhodnimi vrati, iz glavne spalnice sploh ne bi slišal.

Avtomobil vzvratno zapeljem na dvorišče, da si nekoliko skrajšam pot prenašanja škatel. Šele ko odprem prtljažnik, na

levi opazim Ryanova soseda, Bena in Maggie Rogers, ki me opazujeta s prednje verande. Točna sta kot ura. Njun jutranji sprehod je usklajen z najinim odhodom na delo, njun večerni koktajl na verandi pa je že v polnem teku, ko ob koncu dneva prispeva domov. Takšen urnik je v ulici nekaj povsem običajnega, saj je večina sosedov upokojena ali tik pred pokojem.

Gospa Rogers me budno motri, medtem ko dvigujem prvo škatlo iz prtljažnika svojega terenca 4Runner. Vest o jasnem znaku, da sem postala nekaj več kot zgolj nočna gostja, bo raznesla po ulici jutri zjutraj, ko se bo odpravila na vsakdanji sprehod. Rogersova sta sosedsko stražo povzdignila na povsem novo raven.

Nemo opazujeta, medtem ko raztovarjam škatlo za škatlo. Ryan zapelje na dovoz, ravno ko dvignem poslednjo. Takoj ko stopi iz avtomobila, priteče k meni, da bi me razbremenil.

»Daj, bom jaz,« mi reče.

Stopim na prste in ga poljubim, pri čemer škatla med nama ustvarja prepreko, zaradi katere se lahko dotakneva le z ustnicami.

Tik preden stopiva v hišo, pozdraviva Rogersova. »Čer!«

Gospa Rogers vstane in se odpravi vse do skrajnega roba verande, da bi nama bila čim bliže. Če bi skušala priti kaj dlje, bi čmoknila naravnost v svoje azaleje. »Vidim, da imata polne roke dela!« nama zakliče.

Ker ima Ryan res polne roke, lahko le z glavo pomigne proti meni. »Evie se seli k meni.« Nasmešek se mu raztegne vse do ušes, da kar vztrepetam od vznemirjenja, ne morem si kaj, da se ne bi tudi sama prešerno zarežala.

Gospa Rogers možu nameni pogled, češ »sem ti rekla«, saj so se ji domneve potrdile. »A, tako. No, mladi imate danes očitno navado, da preskočite nekaj pomembnih korakov,« pripomni in se zamolklo zasmеji, da bi ublažila pikrost.

Ryan se ne da. »Mogoče imamo res drugačno zaporedje korakov, ampak bodo sčasoma vsi prišli na vrsto.«

Še preden se zmorem obvladati, osuplo izdahnem, a se uspem prisiliti, da njegovemu odgovoru ne pripišem pretirane veljave.

Tedaj se ženi na robu verande pridruži gospod Rogers. »Torej moramo Evie v soseski pozdraviti tako, kot se spodobi! Oglasita se kakšno popoldne na popoldanskem koktajlu.« Tudi če ga je novica kakor koli vznejevoljila, zna dobro skriti.

»Rade volje. Mogoče naslednji teden?« odgovori Ryan še v mojem imenu.

Gospoda Rogersa spreleti pristen nasmešek, ki ga pospremi z besedami: »Ravno sem kupil nov komplet za dimljene viskija in komaj čakam, da ga preizkusim.«

Ryan se zasmeji. »Že lep čas nisem pil vašega *old fashioned*. Se veselim.« S temi besedami me nežno dregne z ramo, da bi se odpravila v hišo.

Ko sva končno notri, Ryan odloži škatlo k ostalim v prostornem preddverju.

»Malo sem pohitela in kar sama pripeljala obleke in čevlje. Kakšen je bil pa tvoj dan?«

Skomignil je. »Dolg. Veliko raje bi ga preživel tako, da bi pakiral s tabo.«

O tem, kaj počne ob četrtnih, je vselej precej skop z informacijami. In čeprav se je zjutraj šalil, da ne bo šel v službo, sva oba vedela, da se to ne bi nikoli zgodilo.

Njegovo četrtkovo delo je namreč pomembno.

Pregleda škatle. Prazne škatle, ki sta mi jih zjutraj možakarja pustila na pločniku, so zdaj polne stvari, ki so resnično moje in bodo ostale tu. Povleče za pramen las, ki mi je ušel iz razmršene fige, in ga začne navijati na prst. »Si v stanovanju veliko naredila?«

Na široko se mu nasmehnem. »Ja, sem! Zdaj sem pripravljena na selitveni kombi v soboto, čeprav bi po pravici povedano zmogla vse stvari natovoriti kar v najina avtomobila.

Čisto vse pohištvo sem podarila. Samo še kakšnih osem ali deset škatel je ostalo,« povem in brcnem v najbližjo škatlo.

Obraz mu prešineti zbežanost in kanček žalosti. »Evie,« mehko reče. »Čisto vse si podarila?«

S palcem mu zdrsnem čez čelo in zgladim nastale gubice. »Ti živiš v hiši, kjer ima vsak kos pohištva neki poseben pomen zate. Neki spomin. Ob teh stvareh si odraščal, del tebe so. Moje pohištvo ni bilo takšno. Imela sem ga zato, ker sem ga potrebovala. Da sem se lahko usedla kam drugam kot na tla, nič več kot to. Ni mi ga bilo težko oddati.«

Pohištva, o katerem govorim, sicer nisem oddala danes, a so moja čustva kljub temu resnična.

Ryan iz prednjega žepa izvleče telefon in nekoga pokliče. Gledam ga in tuhtam, kaj namerava.

»Dober dan, Ryan Sumner tu. Evie Porter je pri vas naročila selitveni kombi za soboto, a bi ga rad odpovedal.«

S prosto roko me povleče bliže in me prižame k sebi. Poslušaj, kar mu imajo za povedati ter se jim naposled zahvali in prekine klic.

»Pridi, greva po ostale stvari. Kar zdajle. Bom jaz vse znošil, ker si zagotovo utrujena. Samo pet minut mi daj, da se preoblečem.«

Že odprem usta, da bi ugovarjala, a me utiša s poljubom, tako da se besede razblinijo. Poljublja me tako dolgo, da oba prešine, mar ne bi raje spremenila ravno skovanega načrta, a se vseeno kmalu odlepi od mene in plane v drugo sobo.

»Pet minutk!« zavpije in že izgine nekam daleč v hišo.

Naslonim se na steno in pogledam na uro. Pol sedmih. Pisarna v stanovanjskem kompleksu *Lake View Apartments* je zdaj že zaprta in ženske, ki dela na recepciji, vso noč ne bo nazaj.

Ryan se v svojem terencu tahoe za mano odpelje do stanovanja. Vesela sem, da ne bom z njim v avtomobilu, ko bo

enkrat dojel, kam sva namenjena, a mu bo vsaj jasno, zakaj sem se mu sramovala povedati, kje živim.

Parkira ob meni in plane iz avtomobila. Ob mojih vratih stoji, še preden mi jih uspe odpreti. »Morala bi mi povedati, da živiš tukaj.« Po parkirišču se giblje tako oprezno, kot bi skušal zapaziti nevarnost, za katero ve, da v tej soseski vselej preži nate.

Prste zatakнем v njegovo zanko za pas in ga povlečem k sebi. »Ravno zato ti nisem povedala.« Z desno roko mu zdrsnem v njegovo levo, on pa me močno stisne, medtem ko ga povlečem proti stopnišču. Na poti navzgor ne spregleda nobene razbite žarnice.

Ključavnica se tokrat vda nekoliko poslušneje, Ryan pa naju v hipu, ko se vrata odprejo, strpa v prostor in jih spet dobro zapre. Z rokami v bokih odmaršira po stanovanju. Nerada priznam, da mi je strogost, s katero se loti pregleda sobe, vseč, in čeprav mi je zaščitniški nagon, ki ga izžareva, povsem tuj, mi po drugi strani prav dobro dene.

Počepnem h kupu knjig in jih začnem zlagati v prazno škatlo v bližini. »Pozabila sem, da imam še par stvari za spakirati.«

Ryan stopi k pultu in prime najbližjo stekleničko parfuma. Drži jo v roki in si jo dobro ogleda vse od vrha do dna, nato pa se loti še ostalih treh, ki so stale ob njej. »Jih zbiraš?«

Žareče ga pogledam. »Ja!« Tik na tem sem, da mu natvezim zgodbico, kako jih zbiram, ker me spominjajo na babico, a mi laž ne gre z jezika. Raje rečem: »Nekoč sem eno videla na fotografiji; dotlej se sploh nisem zavedala, kako prekrasne ... in kako raznolike so lahko. Pa mi je ostalo v spominu. Kmalu nato sem jih začela zbirati. Vijoličasta je moja najljubša.« Laž je vselej najbolje čim bolj približati resnici in povedati karse-da malo, a me tokrat preveva drugačen občutek. Nočem mu lagati, če ni res nujno.

Nič ne omeni, da tudi njegova mama zbira stekleničke parfumov in da nama je to skupno, sama pa se nočem spuščati v samoanaliziranje svojih občutkov, ker mi je to prikril. Stekleničko odloži nazaj na pult in začne odpirati kuhinjske predale, nato pa se zastrmi v hladilnik. Z njege sname eno najinih fotografij in si jo začne ogledovati. Fotografirala sva se nedolgo zatem, ko sva se spoznala. Zunaj je bilo še mrzlo, zato sva toplo zavita sedela pred majhnim ognjem za njegovo hišo. Prinesla sem piškote, čokolado in sladkorne penice, iz katerih sva izdelovala *s'mores* in bila posledično okoli ust vsa umazana. Na fotografiji sedim v njegovem naročju in oba sva nasmejana do ušes.

»Prav lep večer je bil,« pripomni.

»Res je bil,« odgovorim. Takrat sem prvič prespala pri njem. Prvič sem spala v njegovi postelji. Še vedno strmi v fotografijo, da postanem radovedna, kakšne misli mu rojijo po glavi ob spominjanju na tisto noč.

Naposled s hladilnika sname še ostale fotografije in me nije, jih zloži na pult in odpre hladilnik. »Še par stvari imaš notri,« mi pove.

»Oh, joj. Sem mislila, da sem ga že izpraznila. Ali lahko kar zmečeš v smeti?«

Slišim, kako začne iz hladilnika jemati preostalo vsebino, nato pa odpre omarico pod koritom, kjer je koš za smeti. Vsebino hladilnika odvrže čez neko embalažo dostavljene hrane in druge odpadke, ki sem jih našla v zunanjih zabojnikih. Nato koš za smeti vzame iz omarice in vpraša: »Imaš še kaj za v smeti, preden jih odnesem v zunanji smetnjak?«

Namrščeno se zamislim. »Ja, mogoče je še v kopalnici nekaj stvari, ki jih je treba vreči.«

Za menoj stopi po hodniku do kopalnice. Iz kabine za prhanje vzamem deloma porabljeno milo in ga odvržem. Nato vzamem še šampon in balzam, ju malo potežkam, kot bi tuh-

tala, ali je vsebine še dovolj, da bi ju obdržala, a zavržem tudi to.

Ryan vestno pregleduje predale in omarice. Opravila se loti veliko temeljiteje, kot sem pričakovala.

Ko sva spet v glavnem prostoru, pokuka v nekaj škatel, ki sem jih dopoldne napolnila. Prešine me občutek, da ne gre za običajno radovedno kukanje. Skoraj se zdi, kot bi nekaj iskal.

Ko dodobra prebrska tri škatle, ga vprašam: »Ali kaj iščeš?«

Dvigne glavo in me pogleda v oči. Zaradi drobnega nasmeška se mu v licih pojavijo jamice. »Samo čim več bi rad izvedel o tebi.«

Besede, ki si jih tako srčno želi slišati vsako dekle, meni delujejo nekako težke. Obremenilne. Obide me misel, da morda tudi on izbira besede enako premišljeno kot jaz.

4. poglavje

Razlogov, zakaj me pretekli teden ni bilo blizu tej lokaciji, je kar nekaj – na primer nakupovanje, pakiranje in selitev –, a zdaj ne morem več odlašati. Še petnajst minut je do zaključka delovnega časa in čeprav lahko vstopim tudi po tem, nočem, da bi bil moj obisk zabeležen.

Oblečena sem v črne pajkice, kratko majico in športne copate, tako kot vsaka tretja ženska tu. Dolge črne lase imam tik pod robom bejzbolske čepice spete v nizko figo. Sklonim glavo in se obrnem v levo, da kamera v kotu ne bi posnela moje jasne podobe. Kar nekaj ljudi je še v vrsti, ki čakajo na pomoč uslužbenca, med njimi tudi ženska, ki pod pazduho skuša obdržati kup manjših škatel, a ker jih nenehno prestavlja z ene strani na drugo, ji naposled popadajo po tleh. Osebi pred njo se sklonita in ji pomagata pobrati pakete, medtem ko se trudita v rokah obdržati svoje. Sama smuknem okoli zmešnjave in krenem v zadnji del poslovalnice, kjer stoji ste-na, polna poštnih nabiralnikov.

Spodnji levi kot. Predal 1428.

Predali se namesto s ključem odpirajo s kodo, zato s srednjim členkom kazalca odtipkam šest cifer. Vratca se odklenejo, a se ne odprejo na stežaj. S členki desne roke jih odprem.

Izza pasu pajkic si izvlečem majhno pisemsko ovojnico in za hipec ali dva oklevam, preden jo naposled odložim v prazni prostor.

Vratca zaloputnem in zopet vnesem kodo, da se zaklenejo, nato pa tako urno, kot sem v poslovalnico prišla, tudi odidem.

5. poglavje

Zamujam na kosilo z dekleti. S Saro sva si zadnje dni dopisovali po telefonu in se trudili najti dan, ki bi ustrezal čisto vsem, in čeprav bi končni termin dorekli veliko hitreje, če bi me dodala v njihovo skupino za klepet, bo očitno potrebnih še kar nekaj večerij, da si bom to zaslužila.

Za druženje so predlagale majhno čajnico v zadnjem delu trgovine z darili, v kateri prodajajo vse od ročno izdelanega nakita do zabavnih oblačilc za dojenčke in prestižnih izdelkov za nego kože. Tam bi poznale vse druge goste, pa tudi vse kupce, mimo katerih bi šle do prostora za pogostitev.

Čeprav sem v zasliševanje žensk, ki jih ima Ryan za prijateljice, privolila, se ne nameravam odpreti nikomur drugemu. Zaenkrat še ne. Ne, dokler nisem prepričana, da sama vem o njih veliko več, kot bodo one kdaj koli vedele o meni.

Namesto tega smo se za srečanje zmenile v majhni restavraciji nedaleč od moje službe. Ko sem spoznala Ryana, ni trajalo več kot teden dni, da me je spodbudil k iskanju nove službe, zaradi katere ne bi okleval z odgovorom, ko bi ga prijatelji vprašali, kje delam. Zdaj sem pomočnica organizatorja dogodkov v majhni galeriji v središču mesta. Delo je preprosto in ker ima v podjetju glavno besedo gospod Walker, eden od Ryanovih klientov, smo preskočili zahtevo, da moram na razgovor prinesiti še tri reference in seznam izkušenj z nekdanjih delovnih mest.

Beth, Allison in Sara že sedijo za mizo z žensko, ki zadnjič sicer ni prišla na večerjo, a jo prepoznam s fotografij, zato vem, da spada v njihov ožji krog.

Po pločniku se približujem restavraciji in jih opazujem skozi okno. Zadeva mi deluje bolj kot nekakšen bistro in

večina gostov je oblečena v poslovna oblačila ali poliestrske uniforme, ki jih morajo nositi sodni uslužbenci. Ženskam je nelagodno in iz njihovega oziranja po majhnem lokalu lahko jasno razberem, da si skušajo priti na jasno, kako so se pravzaprav znašle na kraju, kjer se jim bo smrad olja za cvrtje zajedel v lase, oblačila in kožo in se jih držal ves preostanek dneva. Na kraju, kjer bodo ostale le toliko, da pojedjo kosilo, in niti trenutka dlje.

Ko me Sara zagleda, vstane in s kretnjo k temu spodbudi še ostale. Čas, ki ga potrebujem za prihod do mize, izkoristijo za temeljit pregled mojega videza. Z očmi begajo od visokega stranskega razporka na svetlo modrem, do tal segajočem krilu in prosojno tanke bele kratke majice, ki komajda zakrije moj pastelno modri nedrček, do nepregledne vrste zapestnic, ki mi rožljajo med hojo. Lep čas sem porabila za odločitev, s kakšnim videzom bi jim postregla – bi bila raje nekdo, ki želi pripadati, ali nekdo, ki želi izstopati?

Danes me je težko spregledati.

»Živijo, Evie, super, da se spet vidimo,« me pozdravi in spet sede. S kretnjo k temu spodbudi ostale ženske in prista-vi: »Saj se spomniš Beth in Allison?«

»Seveda,« pritrdim in jima prikimam.

»Tole je Rachel Murray. Rachel, to je Evie Porter.«

Rachel kot v blagem valu iztegne roko čez mizo in mi jo ponudi. »Živijo, Evie, me veseli. Veliko sem že slišala o tebi.«

Bi rekla, ja. »Res sem vesela, da sem te spoznala.«

Spoznali se nisva, ker je Ryan zadnjič ni povabil na večerjo, zato je vse skupaj malce nerodno, a se je tako pač odločil. Nekaj časa je tuhtal, ali naj jo povabi ali ne, a se je naposled odločil, da ji vabila ne pošlje, saj mu gre včasih »za popizdit na živce«, kot se je izrazil. Poleg tega je samska in omizje ne bi bilo skladno.

Ravno odlagam torbico na tla ob stolu, ko začutim vibriranje ob prihajajočem sporočilu. Hitro se ozrem na telefon in vidim, da ga je poslal Ryan:

Lepo se imej na kosilu, a se jim nikar ne pusti. Pokliči me, ko končate.

Ugriznem se v ustnico, da prikrijem nasmešek.

»Hvala, da ste lahko prišle sem. Nimam prav dolgega odmora za kosilo,« jim povem in v roke vzamem laminirani jedilni list, ki je zagozden med skledico s sladkorjem in steklenico kečapa.

Sara tudi sama vzame jedilni list in odgovori: »Ni problema. Nikoli ne hodimo v center, tako da je tole kar zabavno.«

Ostale tri so se morale verjetno krepko brzdati, da niso zavile z očmi. To ni njihov rajon. Niti približno.

»Okej, vabljeni torej k nama na pijačo v soboto pred derbyjem,« pove Beth.

Že dva tedna buljim v tisto vabilo na Ryanovem hladilniku. Čeprav ne živiva niti približno blizu Kentuckyja, sva bila povabljeni na zabavo ob ogledu konjskih dirk, ki naj bi se odvijala na konjski farmi le lučaj iz mesta, stregli pa naj bi koktajle *mint julep* in prav tako tradicionalne kentuckyjske sendviče *hot brown*. V vabilu je še pisalo, da je dobrodošlo, če si gostje za priložnost nadenejo klobuk, ki naj bo čim večji.

Skupinica žensk se me trudi sprejeti, tako da me vključuje v običajno prazno klepetanje, a je jasno, da ne poznam niti ljudi, niti krajev, o katerih teče beseda, niti dogodkov, zato se ne trudim sodelovati, ampak jih le opazujem. Opazujem, kako govorijo druga z drugo, opazujem njihove kretnje in poslušam besede, ki jih izbirajo. Prepričane so, da je kosilo namenjeno temu, da me bolje spoznajo, a bom jaz odšla z veliko večjo bero novih informacij o njih.

Ko oddamo naročilo – vsaka bo jedla solato in pila vodo –, se vse štiri zgrnejo nad mizo, da se moram kar psihično pripraviti na to, kar me čaka.

Ne preseneti me, ko se Rachel oglasi prva. »Glede na to, da me zadnjič ni bilo na večerji, mi najprej povej vse, kar sem zamudila! Povej mi vse o sebi.«

Naslonim se nazaj, saj bi rada med nami obdržala čim večjo razdaljo, in rečem: »Saj ni kaj dosti za povedati.«

Pričakujejo, da bom nadaljevala in navrgla vsaj peščico podrobnosti o sebi, a se bodo morale malo bolje potruditi.

Sara si nervozno daje opravka s kozarcem, prtičkom in telefonom. »Iz Alabame je,« odgovori namesto mene in pogleda Rachel. Sara je tiste vrste dekle, ki se želi z vsemi lepo razumeti. Za poroko je verjetno izbrala nežno roza vrtnice, za poročno darilo pa porcelanske krožnike z enakim vzorcem kot tašča.

»Od kod iz Alabame?« vpraša Beth.

»Malo ven iz Tuscaloose,« ji odgovorim.

»Si hodila na Bamo?« vpraša Allison v trenutku, ko se Rachel odloči biti neposrednejša. »Kako pa se imenuje mesto, od koder si?«

Pogledam Allison in se sklenem odzvati na manj agresivno vprašanje. »Nekaj časa sem hodila, ja.«

Nekoliko utrujeni obrazi za mizo mi dajo vedeti, da so precej frustrirane.

Star pregovor se glasi, da zmağa prva laž. Ne nanaša se na tiste nedolžne laži, ki z jezika zletijo, še preden se zaveš, ampak na konkretno laž. Takšno, ki spremeni potek igre. Takšno, ki je namerna. Ki usmeri tok dogodkov za vse, kar sledi. Ko je enkrat izrečena, jo za resnico vzame večina ljudi. Prva laž mora biti najmočnejša. Najpomembnejša. Takšna, ki mora biti izrečena.

»Iz Brookwoda sem, v bistvu je to samo predmestje Tuscaloose. Na Bamo sem nekaj let hodila, a nisem diplomirala.

S starši smo imeli pred nekaj leti hudo nesrečo. Preživela sem samo jaz. Ko sem prišla iz bolnišnice, sem sprevidela, da potrebujem spremembo, zato se vse odtlej selim naokrog.«

Izrazi se jim nemudoma spremenijo. S tem bi morala vprašanjem narediti konec, kajti če bodo še naprej brskale, bodo izpadle kot brezsrčne krave.

»Moje sožalje,« reče Sara in videti je iskrena.

Pokimam in si začnem glodati spodnjo ustnico, z izrazom na obrazu in telesno govorico pa jim dajem vedeti, da sem tik pred tem, da izgubim nadzor nad seboj, če bom še prisiljena govoriti o tem.

Rachel mi nameni droben nasmešek, kot da razume mojo žalost, ostale tri pa se nemirno presedajo na stolih, saj jim je opazno nelagodno. Nadejale so se, da bodo izbrskale kakšno sočno čenčo, mogoče celo kaj, kar jim bo omogočalo nadaljnje brskanje in morebiti razkritje kakšne temne skrivnosti, ki bi jo nekoč lahko uporabile proti meni, če bi tako naneslo. Zdaj pa jih je prešinilo, da sem jim obtičala za vratom, saj me, uboge sirote, ne morejo kar meni nič, tebi nič zavreči.

Omizje je nekaj trenutkov zavito v molk, nato pa Rachel sklene postaviti še eno vprašanje, naj je vzdušje še tako nerodno.

»Kako pa si se znašla v Lake Forbingu?«

Počasi se mi začne svitati, kako gre lahko človeku »za popizdit na živce«. Odgovora na to vprašanje se vselej lotim izjemno pazljivo. Mesto namreč ni pretirano veliko niti ni to kraj, ki bi ga človek naključno izbral za novi dom, če tu nima družine ali prijateljev.

»Na spletu sem našla oglas za delo. Prijavila sem se in dobila službo, zato sem se preselila. S službo nato ni bilo nič, a če sem bila že tu, sem sklenila ostati.«

»Kje pa si dobila službo?« vpraša Rachel.

»V bolnišnici,« ji odgovorim.

»Aha,« nadaljuje. »Na katerem oddelku pa?«

Ja, res mi bo požrla vse živce. Ženske začnejo dregati druga drugo, saj bi rade, da ena od njih čim prej prepreči pričujočo polomijo.

»V računovodstvu,« povem.

Naposled se oglasi Sara, ki ima zasliševanja očitno vrh glave: »Niti predstavljati si ne morem, kako težke čase si morala preživljati. A sem vesela, da si našla Ryana in da je tudi on našel tebe.«

Postrežejo nam hrano, zato začnemo jesti, jaz pa končno lahko malo lažje zadiham. Rachel me ves čas opazuje, rada bi me prečitala. Vso srečo.

Čez nekaj minut napiči paradižnik na vilice in pokaže name: »Zelo me preseneča, da se je Ryan tako hitro spustil v resno zvezo. Beth pravi, da si se že preselila k njemu. Poznaš ga šele – koliko? Dva meseca?«

Čas je, da snamem rokavice.

»Rachel ...« šepne Allison.

Privzdignem roko in ji tako dam vedeti, da mi ni hudega. »Povsem te razumem, res. Ryana poznate od nekdaj in potem se kar naenkrat od nikoder pojavim jaz.« Čez obraz se mi razleže nasmešek. »Zelo srečen je lahko, da vas ima. Da ima prijatelje, ki ga imajo tako radi.« Rachel pogledam naravnost v oči in nadaljujem: »Najbolje, da me vprašate tisto, kar bi v resnici rade vedele. Ali me zanima njegov denar? Navsezadnje je to tisto, kar vas najbolj skrbi, mar ne? Da ga izkoriščam?«

Sara jecljaje izdavi: »Ne, ne, ne ...«

Rachel pa odgovori: »Skrbi me, da razmišlja s tičem namesto z možgani.«

Allison v očitni zadregi skrije obraz v dlani, Beth pa zavije z očmi in reče: »Rachel, zdaj je pa dovolj.« V tem trenutku so nemara celo srečne, da ne poznajo nikogar v restavraciji.

Rachel mi gre sicer res na živce, a če povem po pravici, jo še najbolj občudujem.

Nagnem se naprej in odrinem krožnik, tako da lahko položim podlakti na mizo. Ostale me posnemajo in se nagnejo bliže.

»Nobenega razloga nimate, da bi mi zaupale. Nobenega razloga, da bi verjele, da imam dobre namene. Ampak zapujate svojemu prijatelju. In čeprav danes nisem tako sproščena, da bi vam razkrila vse, kar bi rade vedela, on ve več. To je največ, kar vam lahko danes povem.«

Na tej točki ni mogoče kaj dosti več povedati. Če sem jih pravilno prebrala, se bodo Beth, Sara in Allison vrnile k svojim možem z zgodbo, kako ponižane so bile zaradi Rachelinega vedenja, medtem ko pomislekov glede mojih namenov z Ryanom ne bodo niti omenile. In ker se Rachel ni prebila med izbrane povabljenke na večerjo, me njen vpliv na Ryana ne skrbi pretirano. Še najpomembneje pa je, da nihče več ne sprašuje, kdo sem in od kod sem se vzela.

Zmaga prva laž.

Naglo pojemo do konca, vmes le malo klepetamo in na koncu skoraj tekmuje, katera bo hitreje odnesla pete. Ob stojim na pločniku in spremljam, kako se razpršijo proti različnim parkiriščem in kako vsaka hodi z nekim svojim namenom.

S prijatelji je vselej največ dela. Izvlečem telefon in na Googlu poiščem »Evie Porter« in »Brookwood, Alabama«, natančno tako, kot bodo v zasebnosti lastnega vozila v trenutku storile tudi one. Na prvi strani je kup krajših člankov, ki omenjajo nesrečo, a bi se je resnični prebivalec Brookwooda bolj težka spomnil, čeprav tega ne bi nikoli priznal – kakšen človek vendar moraš biti, da pozabiš na smrt dveh članov lastne skupnosti? Članki so po datumu sodeč stari več let, a v resnici pred nekaj meseci še niso obstajali. Ustvarjeni so bili, da mi

dajo določeno mero kredibilnosti in razlog, zakaj nerada govorim o svoji preteklosti.

Telefon izklopim, ga spustim v torbico in se odpravim dve ulici naprej v službo.